

PROLOOG

't Gooi

De traan smaakte zout en zat vol berouw. Dit was niet wat ze had gewild. Haar zwarte satijnen handschoen verdween onder haar eveneens zwarte voile. Met haar rechterhand duwde ze licht tegen haar rechterooghoek. De volgende traan zou haar lippen nooit bereiken. Een zakdoek met haar initialen ving het vocht voortijdig op.

De laatste klanken van Stairway to Heaven stierven langzaam weg en luidden voor de tweede keer een nieuwe ongewisse episode in haar leven in. Ze voelde een kneepje in haar linkerhand. Ze draaide haar hoofd opzij en keek in de roodomrande ogen van Amy. Haar dochtertje had zich flink gedragen, maar nu de crematie op haar einde liep, werd het haar allemaal te veel. Het arme kind had de laatste tijd zoveel moeten doorstaan. Opnieuw werd ze door berouw overvallen. Maar met wie had ze nu eigenlijk medelijden? Met Amy, zichzelf of met...

Haar gedachten werden onderbroken door de monotone stem van de begrafenisondernemer.

‘Het is de wens van de nabestaanden dat zij als laatste afscheid nemen. Ik wil u verzoeken straks van achterin naar voren te komen, zodat u nog een laatste groet aan de overledene kunt brengen. U kunt vervolgens via de rechterkant deze ruimte verlaten naar de koffiekamer. Daar krijgt u de gelegenheid hen te condoleren, maar ik wil u vragen de familie een moment van rust te gunnen zodat ze eerst een kopje koffie kunnen drinken.’ Met een korte handbeweging maakte hij de mensen op de achterste rij duidelijk dat ze naar voren konden komen. Amy snikte zachtjes.

De zaal was overvol. Alle zitplaatsen waren bezet en ook tussen de laatste rij stoelen en de muur stonden mensen. In een lange rij schuifelden de aanwezigen naar voren.

Eén man, die zich achterin tussen de mensen bevond, sloot niet aan. Onopvallend verliet hij de ruimte, liep langs de koffiekamer en wandelde door de voordeur van het crematorium naar buiten. Hij sloeg de kraag van zijn zwarte colbert op. Het regende pijpenstelen. Even bleef hij staan, zoog zijn longen vol met frisse lucht en ademde diep uit. Vlug liep hij naar zijn auto. De motor kwam met een luid gebrul tot leven. Hij reed rustig het parkeerterrein af, maar trapte daarna het gaspedaal flink in. De sportauto schoot vooruit. Hij was blij weg te zijn van deze mistroostige toestand en vroeg zich af waarom mensen die lange tijd geen contact

meer met de overledene hadden gehad de crematie bijwoonden. Wat dreef deze hypocrieten? Wilden ze met een bezoek aan de laatste rustplaats hun schuld afkopen? De laatste rustplaats, wat een idioot begrip eigenlijk. In rust kun je immers gemoedstoestanden ervaren en dat betekent dat je nog bestaat. Zou er dan toch leven zijn na de dood? Of zou de hemel de laatste rustplaats zijn? Hij respecteerde mensen die hun leven leidden vanuit het perspectief dat er een hemel en een God bestaan, maar hij was atheïst en aan alle ellende in de wereld af te meten, leek hem dat het enige juiste.

Pas nadat hij het dorp uit was, ontspande hij een beetje. Hij zette de geluidinstallatie aan en schoof Nickelback in de cd-lader. Rauwe klanken dreunden door de speakers. Harde rockmuziek gaf hem energie. Meer dan ooit had hij zin om te leven en dat was maar goed ook, want hij had een drukke periode voor de boeg. Hij trapte het gaspedaal nog dieper in. De motor gierde van genot en stuwde hem langs de verlaten weilanden. Behendig stuurde hij zijn auto over de kronkelige wegen. Al snel doemde het bord met vijftig kilometer op. Zijn navigatie gaf aan dat hij nog anderhalve kilometer moest afleggen. In de verte zag hij het appartementencomplex al liggen. Hij sloeg linksaf en aan het einde van de weg draaide hij rechts de straat in. Voorzichtig reed hij over de verkeersdrempel en hij bracht zijn auto voor de intercominstallatie tot stilstand. Hij hield een pasje voor de kaartlezer waarna de roldeur van de parkeergarage langzaam open gleed. Nonchalant parkeerde hij de auto in het parkeervak naast de ingang bij de liften. Hij stapte uit, stak de sleutel in het bedieningspaneel van de meest linkse lift en draaide deze een kwartslag om. De lift, die alleen voor de bewoners van het penthouse toegankelijk was, zoefde omhoog en bereikte na een paar seconden de bovenste verdieping. De deuren gleden open.

‘Dag schat,’ zei ze.

Hij keek haar verrast aan.

‘Een beetje ontspanning na vanmiddag kun je wel gebruiken, toch?’

Langzaam liet ze haar doorzichtige negligé van haar schouders glijden, waardoor haar volle, ronde borsten hem uitdagend aankeken. Dominant duwde ze hem op bed en ging boven op hem zitten. Ze bereed hem ongeremd, steeds sneller op en neer. Hij kreunde en ging mee in haar bewegingen, terwijl hij zachtjes in haar gezwollen tepels kneep. Hij drong zo diep mogelijk in haar. Al snel kwam hij tot een hoogtepunt en alle spanning vloeide uit zijn lichaam. Hijgend en nat van het zweet liet hij haar van zich afglijden.

‘Hoe was de crematie?’ vroeg ze.

‘Een dooie boel,’ antwoordde hij.